

N:o 49.

Utlåtande, i anledning af väckt motion angående ändring af den uti förordningen om kommunalstyrelse i stad stadgade beräkning af kommunalbeskattning å jordbruksfastighet.

Utinen inom Andra Kammaren väckt, till laguskottets behandling hänvisad motion, n:o 60, anför herr *A. Ericson* i Ransta:

Genom den nya bevillningsstadgan af den 3 juni 1892 hade bevillingen å jordbruksfastighet fördubblats mot förut, och då kommunalutskylderna i stad utginge efter bevillningskrona, blefve följden den, att kommunalutskylderna å fastighet på stadsområden äfven fördubblats. Att så skulle ske var väl ej meningen, men hade dock, sedan den nya bevillningsstadgan trädt i kraft, tillämpats. Inom de flesta stadsområden finnes jordbruksfastigheter, som således utan något skäl fått sina utskylder till staden fördubblade. Särskildt ville motionären påpeka Sala stad, der å stadens mark finnes en betydande mängd större och mindre jordbruksfastigheter. Så uppgick taxeringsvärdet 1891 för jordbruksfastighet å Sala stads mark till icke mindre än 1,644,900 kronor.

Att en snar rättelse häri vore af nöden, torde för alla vara klart, då förhållandet blefve påpekadt.

Ett sextioal jordegare å Sala stads mark hade i en skrifvelse till motionären framhållit här ofvan påpekade origtiga förhållande samt anhållit, det motionären hos innevarande års Riksdag ville väcka motion i syfte att vinna rättelse häri.

Inseende det berättigade i deras önskan, hemstälde motionären, att Riksdagen för sin del måtte besluta, att sådan förändring må vidtagas eller sådant tillägg göras i kongl. förordningen om kommunalstyrelse i

stad den 21 mars 1892, att jordbruksfastighet, som genom den nya bevilningsstadgan af den 3 juni 1892 fått dubbel bevilning mot förut, ej måtte utgöra högre kommunalskatt än efter halfva bevilningsbeloppet.

Lagutskottet vid 1895 års riksdag förehade till behandling en motion af herr Petri i alldeles samma syfte som den nu föreliggande. Motionären hade framhållit, hurusom då år 1892 bevilningen af jordbruksfastighet ändrades från tre till sex öre, visserligen 58 § i förordningen om kommunalstyrelse på landet erhöll ändrad lydelse, hvarigenom fyrktalet, som vore bestämmande för den kommunala beskattningen, nedsattes till hälften mot förut, men någon motsvarande ändring uti 57 § i förordningen om kommunalstyrelse i stad hade icke vidtagits, antagligen utaf förbiseende. Utskottet tillstyrkte motionen, men utskottets hemställan blef af båda kamrarne utan votering afslagen, och, att döma af diskussionen inom kamrarne, torde de skäl, som förestafvade dessa kamrarnes beslut, kunna anses innefattade i en af åtskilliga utskottsledamöter afgifven reservation, enligt hvilken utskottets utlåtande bort affattas sålunda:

»Då vid 1892 års urtima riksdag propositionen angående förändrad lydelse af förevarande § 58 i förordningen om kommunalstyrelse på landet framlades, yttrade föredragande departementschefen, efter att hafva uttalat sig om de öfriga ändringar i nämnda förordning, som på grund af den i 58 § föreslagna förändring kunde ifrågasättas:

Vidkommande härefter öfriga kommunalförfattningar torde vara uppenbart, att, derest den af mig förordade ändring i fyrktalssättningsmetoden vidtages, det ifrågaställda höjandet af jordbruksfastighetens bevilning icke utöfvar någon inverkan på den beskattning, hvarom det tillkommer kyrkostämma å landet att besluta. Deremot måste, då enligt förordningarne om kommunalstyrelse i stad och om kyrkostämma samt kyrkoråd och skolråd de allmänna stadsutskylderna och de kyrkliga afgifterna i stad, för hvilka annan grund ej finnes föreskrifven, utgå efter bevilningen, fördubblingen af jordbruksfastighetens bevilning medföra, att, derest icke med afseende härå dessa förordningar undergå jemkning, den till stad hörande jordbruksfastighet, därför bevilning erlägges, äfven får sin bidragsskyldighet till ifrågavarande kommunalutgifter i lika mån ökad. Det lär dock icke finnas någon anledning att för ifrågavarande jemförelsevis obetydliga fastighetskategori bibehålla den undantagsställning

i afseende å kommunalbeskattningen, som härrört af jordbruksfastighetens lägre bevillning, och sådant ifrågasattes icke heller uti den år 1883 framlagda proposition. Jag har därför icke ansett mig böra härutinnan föreslå någon ändring uti ifrågavarande författningar.'

Det särskilda utskottet vid nämnda riksdag hänvisade i fråga om den inverkan, som den föreslagna ändringen i bevillningsförordningen borde medföra å kommunalbeskattningen, till departementschefens redogörelse därför, och propositionen, af utskottet tillstyrkt, blef af Riksdagen godkänd.

Sålunda är det icke beroende på något förbiseende eller misstag, att genom den vid 1892 års riksdag vidtagna ändring i bevillningsförordningen kommunalbeskattningen för jordbruksfastighet i stad blifvit fördubblad, så att den derefter utgår efter enahanda grunder, som gälla i fråga om jordbruksfastighet å landet, utan det uttalades vid denna förändring uttryckligen, att det icke funnes någon anledning att för ifrågavarande fastighetskategori bibehålla dess äldre undantagsställning i fråga om den kommunala beskattningen.»

Vid sådant förhållande och då i öfrigt icke blifvit anförda tillräckliga skäl för ändring af den uppfattning i förevarande fråga, som vid 1892 års riksdag gjort sig gällande, ansågo bemälde ledamöter, att utskottet borde afstyrka motionen.

Med hänsyn till den utgång frågan vid förra riksdagen erhöi, för-
anlåtes utskottet alltså hemställa,

att herr Ericsons föreliggande motion icke må
till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 23 mars 1896.

På lagutskottets vägnar:

E. von KRUSENSTJERNA.